

Чорнобривці

Антоніна Гармаш-Литвин

Жила колись в одному селі сім'я. Звичайні, трудящі люди. Сталася в них радісна подія – народилася трійня, три сини-соколи. Такі в них були карі очі, як мед гречаний, такі чорні брови, такі схожі між собою, що рідні, не змовляючись назвали їх Чорнобривцями, хоч кожен мав своє ім'я. Коли підросли, то виявилось, що і таланти у них однакові і різні водночас: один був золотар, другий гончар – керамік, третій різьбяр дерева-кістки-рога. На всю країну стали славні хлопці, звідусюди приїздили до них подивитись на їх майстерність, придбати бодай одну річ, яка кому до вподоби.

Трапилось так, що село, де жили хлопці, на якийсь час попало в поле дій безкінечних війн, які вели між собою люди. Село намагалось жити своїм повсякденним чином, але одного дня ввірвався ворожий загін, до грабежу-розбою взялися. Цупили все, що їм подобалось. Дійшли до хати майстрів-чорнобривців. Розгребли все, що було в майстерні. Розгорілися жадобою, і забрали в полон майстрів. Як не благали, як не відкуплялись – ніщо не допомогло: повезли хлопців у чужу землю.

Тяжко тужили батьки, а від синочків, ані чутки, ані звістки.

Йшли роки, піросла сестричка. Бачила, які сумні тато й мама, все допитувалась – чому? Довго не розповідали, а потім якось бабуса все оповіла. І вирішила дівчина іти в чужий край, шукати братів. Ніякі вмовляння не допомогли.

Довго блукала дівчина світом: ніхто не чув про чорнобривців. А потім якийсь дідо сказав їй: "Це, мабуть твої брати були! Вони всі трое однаковісінькі, та такі ж гарнесенькі. Хан їх і голодом морив, і бив, наказуючи працювати. А вони одне у відповідь:

– Відвезіть нас додому. Ми будемо працювати, і все зроблене забирайте. Але тільки вдома ми можемо робити такі речі, як ви бачите.

Бо стільки тих виробів привезли з ними. Хан наказав їх бити, поки не згодяться працювати. Забили їх до смерті"...

– Дідуню! А де вони поховані?

– А їх ніхто не ховав. Хан наказав викинути в степ. Там зараз тільки кісточки тліють.

– Покажіть, де це! благаю Вас!

Позбирала в торбинку кісточки братів, бо вже мало що й лишилося. Схудла, змарніла, але дійшла додому. З великою радістю зустріли батьки і все село дівчину. Поплакали над долею хлопців-чорнобривців, та й розійшлися додому. А батьки поховали в садку останки своїх синів.

За якийсь час побігла дівчина в садок, як щоранку це робила і зачудувалася: на могилці братів розцвіли дивні квіти. Покликала батьків, і ті водночас мовили: "Чорнобривці!" Полюбили ті квіти на Україні, рідко біля якої хати їх немає. Отак повернулися нетлінною красою додому хлопці-чорнобривці.